

Sygn. akt VI GC 578/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant:

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) S.A. w T.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. w T. kwotę 1 708,18 zł (jeden tysiąc siedemset osiem złotych osiemnaście groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 października 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę tytułem 703 zł (siedemset trzy złote) zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 578/15/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2015 roku (data prezentaty Sądu) powódka (...) S.A. z siedzibą w T. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 1 708,18 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi pozwana, uległ uszkodzeniu pojazd marki I. o nr rejestracyjnym (...) będący w użytkowaniu powódki. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Powódka wskazała, że została przeprowadzona przez niezależnego rzeczoznawcę ocena techniczna uszkodzeń powstałych w/w pojeździe, w której wyszczególniono zakres jego naprawy, a także została sporządzona kalkulacja jego naprawy. Przedmiotowa kalkulacja przedstawiała wycenę (koszt naprawy) na kwotę 4 214,25 zł. Powódka wskazała, że pozwana ostatecznie przyznała i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2 756,07 zł. Wyjaśniła, że pozwana nie uwzględniła części kosztów naprawy pojazdu, tj. zaniżył stawkę za prace blacharsko – lakiernicze, zaniżył ceny części wykorzystanych do naprawy, zastosował amortyzację cen części w wysokości 30,61 % i odmówił zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu.

W dniu 7 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 882/15/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana (...) S. A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów postępowania oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, iż w związku ze zdarzeniem z dnia 23 maja 2014 r. spowodowanym przez kierowcę pojazdu objętego ubezpieczeniem OC u pozwanej, objęła to zdarzenie swoją ochroną i wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 2 756,07 zł. W ocenie pozwanej wypłacona kwota była całkowicie wystarczająca, aby przeprowadzić skuteczną i zgodną z reżimem technologicznym naprawę pojazdu. Pozwana za uzasadnione uznała urealnienie wartości części dokonując ich obniżenia (tzw. potrącenia amortyzacyjnego) wskazując, że części zniszczone nie były nowe, zaś wypłata jak za nowe prowadziłaby w ocenie pozwanej do bezpodstawnego wzbogacenia.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2015 r., Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej na okoliczność niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody, z uwzględnieniem części nowych oryginalnych, a także przy zastosowaniu zasady, że naprawa pojazdu nie może doprowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia oraz na okoliczność możliwości zastosowania do naprawy nieoryginalnych części oraz przy przyjęciu średnich stawek roboczogodziny stosowanych na lokalnym rynku

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 23 maja 2014 roku pojazd marki I. o nr rejestracyjnym (...), będący w użytkowaniu powódki (jako leasingobiorcy) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Powódka zleciła oględziny pojazdu oraz opracowanie kosztorysu naprawy niezależnemu rzeczoznawcy D. J.. Koszt sporządzenia w/w kalkulacji wyniósł kwotę 250,00 zł netto (faktura VAT nr (...)). (...) - Serwis (...) dokonała naprawy w oparciu o sporządzony kosztorys, wystawiając fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 214,25 zł netto. Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego dokonała wypłaty odszkodowania za uszkodzenia przedmiotowego pojazdu w kwocie 2 756,07 zł. Powódka jest płatnikiem VAT.

(dowód: akta szkody (...), oświadczenie sprawcy (k.9), druk zgłoszenia szkody (k.10-13), kalkulacja (k.14-21), decyzja (22,23) faktury (k.24,25,26)), kopia dowodu rejestracyjnego (k.30), zeznania świadka A. B. (k.87-88).

W dniu 5 lutego 2015 roku, powódka (...) S.A. z siedzibą w T. w drodze umowy przelewu wierzytelności nabyła od (...) S.A. wierzytelność w postaci odszkodowania za najem pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela OC, tj. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. - sprawcy kolizji drogowej z dnia 23 maja 2014 r.

(dowód: cesja wierzytelności (k.31-32))

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu I. (...) o nr rejestracyjnym (...) w związku z kolizją drogową z dnia 23 maja 2014 r za którą odpowiedzialność ponosi (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wyniósł kwotę 4 214,25 zł netto.

(dowód: akta szkody (...), faktury (k.24,25,26), kalkulacja (k.14-21), pisemna opinia biegłego sądowego M. D. z dnia 15 stycznia 2016 r. (k.99-102) wraz z kalkulacją naprawy (k.103-110).

Powołany w sprawie biegły sądowy mgr inż. M. D. wskazał, że koszt teoretyczny naprawy samochodu I. (...) nr rej. (...) określa się na kwotę 4 690,06 zł netto, przy zastosowaniu części oryginalnych i 3 759,59 zł netto przy zastosowaniu zamienników części. Biegły ponadto wskazał, że użycie w naprawie części oryginalnych nie miało wpływu na zwiększenie wartości samochodu po jej wykonaniu. Biegły ponadto przyjął stanowisko, że naprawa powinna się odbyć z użyciem części oryginalnych z uwagi na fakt, że okres eksploatacji pojazdu wynosił 1 rok, a więc obejmowała go gwarancja. Dodał również, że przyjęta stawka za rbg. za roboty mechaniczne i lakiernicze w wysokości 120,00 zł nie była zawyżona, kształtowała się na poziomie średnim.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. z dnia 15 stycznia 2016 r. (k.99-102) wraz z kalkulacją naprawy (k.103-110).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych również w oparciu o treść pisemnej opinii biegłego sądowego M. D. (k.99-102) uznając, iż wnioski z opinii pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiadały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd uwzględnił również zeznania świadka A. B. (k.87 – 88). W ocenie Sądu zeznaniom ww. świadka należało dać wiarę, ponieważ są spójne, logiczne i konsekwentne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) S.A. z siedzibą w T. przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym natomiast pomiędzy stronami był uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do uwzględnienia stanowiska strony pozwanej dotyczącego obniżenia należnego odszkodowania. Należy wskazać, że szkoda może zostać naprawiona w drodze restytucji, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony przedmiot doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 §2 k. c.) poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Nie można w tej sytuacji przyjąć, że poszkodowany może domagać się jakichkolwiek poniesionych kosztów prac naprawczych. Z oczywistych względów nie mogą to być koszty prac naprawczych, które służyły do poprawienia standardu uszkodzonego przedmiotu, a więc do podniesienia jego stanu technicznego w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody, nawet wówczas, gdy ubezpieczyciel nie kwestionował przedmiotowego zakresu naprawy ani jej metody. Również w sytuacji, w której koszty naprawy poniesione zostały jedynie w celu przywrócenia istniejącego przed uszkodzeniem stanu używalności przedmiotu, powstaje potrzeba odpowiedniej selekcji takich kosztów i ich odpowiedniej weryfikacji na podstawie zobiektywizowanych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt

nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 1970 roku., II CR 371/70, wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00).

Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy uszkodzonego przedmiotu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971 roku, III CRN 450/70)

Za "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń. Kosztami natomiast "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny stosowane przez wybrany podmiot odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

Odnosząc się do uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu I. (...) nr rej. (...) Sąd stoi na stanowisku, że wyniósł on kwotę 4 214,25 zł netto.

Powyższe potwierdza powołany w sprawie biegły sądowy mgr inż. M. D., który wskazał, że koszt teoretyczny naprawy samochodu I. (...) nr rej. (...) powinien wynieść kwotę 4 690,06 zł netto, przy zastosowaniu części oryginalnych.

Biegły ponadto wskazał, że użycie części nowych w naprawie, nawet oryginalnych fabrycznie nie wpłynie na zwiększenie wartości pojazdu po przeprowadzeniu naprawy, z uwagi na fakt, że okres eksploatacji pojazdu wynosił 1 rok, a więc obejmowała go gwarancja.

Biegły dodał również, że przyjęta stawka za rbg. za roboty mechaniczne i lakiernicze w wysokości 120,00 zł nie była zawyżona, kształtowała się ona na poziomie średnim.

Sąd podziela stanowisko biegłego sądowego. Należy zauważyć, że w przypadku, gdy w pojeździe zabudowane były części fabryczne # oryginalne, to w naprawie powinny być zastosowane takie same części oryginalne. Co więcej należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu, jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 §1 K.c.); jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Może wydawać się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana, jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych oryginalnych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu, jako całości. Poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy ubezpieczyciel powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżać należne odszkodowanie. Zatem za chybiony należy

uznać zarzut, że wysokość odszkodowania winna zostać obliczona biorąc pod uwagę koszt naprawy przy pomocy nieoryginalnych części zamiennych.

Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałaby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia. Zdaniem Sądu poszkodowana miała, zatem prawo żądać użycia części oryginalnych. Strona pozwana powinna zaś była udowodnić, że doprowadziło to do wzrostu wartości pojazdu. Czego zdaniem Sądu nie uczyniła. Należy zauważyć, że z art. 6 k.c. płynie wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd, co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. W ocenie Sądu pozwana nie sprostała dyspozycji przywołanego art. 6 k.c.

Zatem mając powyższe na uwadze Sąd nie mógł się zgodzić z pozwaną, jakoby wypłacone przez nią odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy w postępowaniu likwidacyjnym było wystarczające do naprawienia uszkodzonego pojazdu.

Powódka argumentowała również, że w koszt naprawy należy także wliczyć koszt wyceny szkody sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę. W ocenie sądu koszt opinii prywatnej powinien zostać wliczony w koszt naprawy samochodu objęty odpowiedzialnością cywilną pozwanej, gdyż stanowi ona normalne następstwo działania, z którego wynikła szkoda. Powódka sama nie jest specjalistą w zakresie wyceny kosztów naprawy samochodu z uwzględnieniem części oryginalnych oraz nakładu pracy mechanika. Uzasadnione zatem było odwołanie się przez powódkę do opinii eksperckiej. Na podstawie tej opinii powód wyliczył kwotę roszczenia dochodzonego pozwem. Koszt sporządzenia opinii został przyjęty w kwocie netto, gdyż powód jest podatnikiem podatku VAT uprawnionym do odliczania podatku VAT należnego o podatek naliczony.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 708,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 października 2014 r.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z 817 par. 1 i 2 k.c., art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 86,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002r. ze zm.) co daje łączną kwotę 703,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk